

DE GESTOLEN
ERFGENAAM

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-serie:

De wrede prins

De gevallen koning

De verbannen koningin

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

IJzer

Dief van de nacht

De gestolen erfgenaam

HOLLY BLACK

DE GESTOLEN
ERFGENAAM

ISBN 978-90-225-9870-2

ISBN 978-94-023-2078-7 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Stolen Heir*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Karina Granda, bewerkt door DPS Design & Prepress
Studio

Omslagbeeld: © Sean Freeman

Illustraties schutbladen: © Magdalena Pagowska

Auteursfoto: © Holly Black

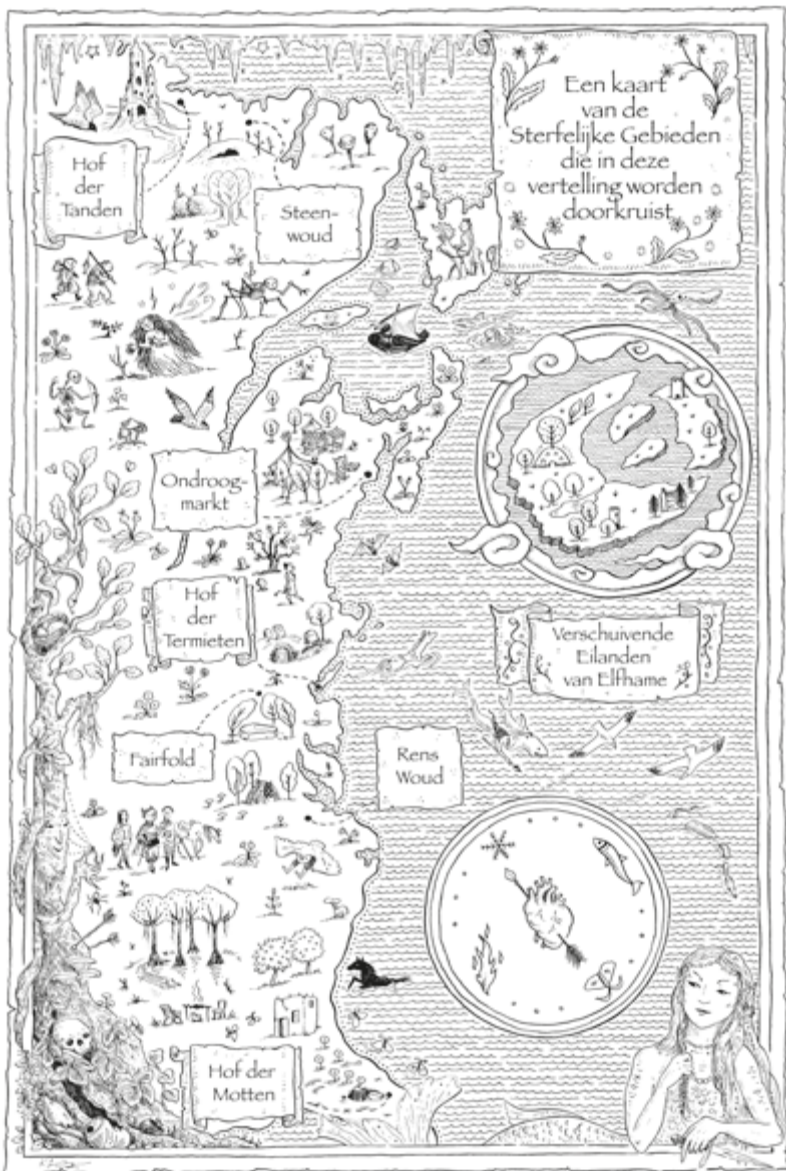
Zetwerk: Pier Post

© 2023 Holly Black

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Robin Wasserman, die de vloek
(en de zege) bezit van het Ware Zicht.*

Op een avond in de kinderkamer bij het vuur
kropen we muissstil dicht bij elkaar,
toen de wind opeens harder blies op een duister uur
krabbelde er iets aan de vensterbank, echt waar,
een verweerd bruin gezicht tuurde naar mij.

Niemand leek hem te zien of te horen.

Hij zwaaide met de armen en zijn vleugels
trilden als die van een bij...

Oeee... ik wist dat hij voor mij was gekomen, echt!

Sommigen zijn in- en inslecht!

Rond en rond dansten ze in de regen, de hele nacht,
in een druipnatte keten in vreemde dracht.

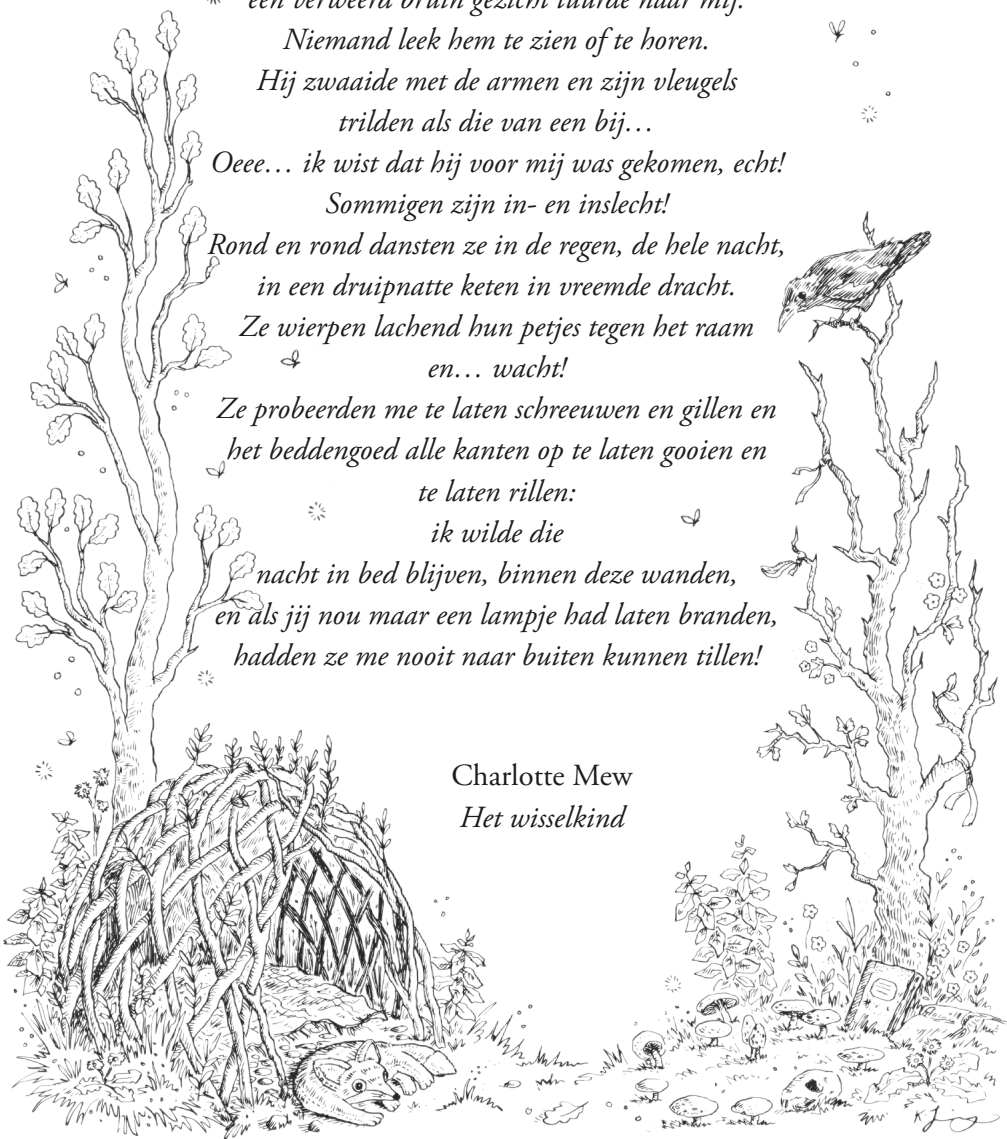
Ze wierpen lachend hun petjes tegen het raam
en... wacht!

Ze probeerden me te laten schreeuwen en gillen en
het beddengoed alle kanten op te laten gooien en
te laten rillen:

ik wilde die

nacht in bed blijven, binnen deze wanden,
en als jij nou maar een lampje had laten branden,
hadden ze me nooit naar buiten kunnen tillen!

Charlotte Mew
Het wisselkind

Een voorbijganger trof in een steeg een dreumes zittend aan op het kille beton, waar ze met de wikkels van een kattenvoerblikje speelde. Tegen de tijd dat ze naar het ziekenhuis was gebracht, zagen haar ledematen blauw van de kou. Ze was een verweerd wezentje, te mager, en leek uit twijgjes te bestaan.

Ze kende maar één woord, haar naam: Ren.

Naarmate ze groter werd behield haar huid een lichtblauwe gloed, als die van magere melk. Haar pleegouders kleedden haar dik aan in vesten en jassen en handschoenen en mutsen, maar in tegenstelling tot haar zus had ze het nooit koud. De kleur van haar lippen veranderde als bij een mood ring, bleven blauw en paars zelfs in de zomer, werden enkel roze als ze dicht bij een brandend vuur was. Ze kon uren in de sneeuw spelen, een ingewikkeld tunnelsysteem maken en schijngevechten aangaan met ijspegels, en ze kwam pas naar binnen als ze werd geroepen.

Hoewel ze knokig en wat slapjes overkwam, was ze sterk. Tegen

de tijd dat ze acht jaar was, kon ze boodschappentassen optillen waar haar pleegmoeder moeite mee had.

Tegen de tijd dat ze negen jaar was, was ze verdwenen.

Als kind had Ren veel sprookjes gelezen. Dat was ook de reden dat toen de monsters kwamen, ze wist dat dat kwam doordat ze stout was geweest.

Ze glipten door haar raam naar binnen, schoven het kozijn omhoog en sneden de hor zo stilletjes kapot dat ze verder sliep, met haar lievelingsknuffel, een vos, in haar armen. Ze werd pas wakker toen ze klauwen om haar enkel voelde.

Voor ze ook maar kon gillen, werd haar mond met vingers bedekt. Voor ze ook maar kon schoppen, werden haar benen tegen het matras gedrukt.

‘Ik laat je zo los,’ sprak een ruwe stem met een onbekend accent, ‘maar als je iemand in dit huishouden wekt, krijg je daar gegarandeerd spijt van.’

Dat was ook als uit een sprookje, waardoor Ren de regels niet wilde overtreden. Ze hield zich muisstil, verroerde zich niet, zelfs niet toen ze werd losgelaten, ook al sloeg haar hart zo hard en snel dat het geluid haar moeder zou kunnen wekken en die naar haar kamer zou kunnen komen.

Een egoïstisch deel van haar wenste dat dat zou gebeuren, dat haar moeder zou komen en het licht aan zou doen om de monsters zo te laten verdwijnen. Daarmee zou ze toch niet de regels overtreden? Als het bonken van haar hart haar moeder wakker zou maken?

‘Ga rechtop zitten,’ beval een van de monsters.

Ren gehoorzaamde, maar met bevende vingers verborg ze haar knuffelvos onder de dekens.

Na het zien van de drie wezens naast haar bed moest ze onbearlijk huiveren. Twee van hen waren lang en elegant, met een huid zo grijs als steen. De eerste, een vrouw met een bos licht haar waarop een kroon was bevestigd van grillig gevormd obsidiaan, droeg een gewaad van een of ander zilverkleurig materiaal dat om haar heen golfde. Ze was prachtig, maar het wrede trekje om haar mond waarschuwde Ren haar niet te vertrouwen. De man paste vrijwel helemaal bij de vrouw, alsof ze schaaakstukken op een bord waren, en droeg een zwarte kroon en kleren van hetzelfde zilverkleurige materiaal.

Naast hen stond een enorm, imponent schepsel, spichtig, met een lichtbeige huid en een hoofd vol wild zwart haar. Wat echter het meest aan haar opviel, waren haar lange, klauwachtige vingers.

‘Jij bent onze dochter,’ zei een van de grauwe monsters.

‘Jij behoort ons toe,’ sprak de andere met schorre stem. ‘Wij hebben je gemaakt.’

Ze kende het begrip ‘biologische ouders’, zoals die haar zus had, aardige mensen die op bezoek kwamen en op haar leken, die soms grootouders meebrachten of donuts of cadeautjes.

Ze had om biologische ouders voor zichzelf gewenst, maar had nooit verwacht dat haar wens een nachtmerrie als deze zou kunnen oproepen.

‘En?’ zei de vrouw met de kroon. ‘Heb je niets te zeggen? Heb je te veel ontzag voor onze verhevenheid?’

Het wezen met de klauwen snoof onbeleefd.

‘Dat moet het zijn,’ besloot de man. ‘Wat zul je dankbaar zijn om weg te worden gehaald bij dit alles, wisselkind. Sta op. Haast je.’

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Ren. Uit angst greep ze haar lakens beet, alsof ze zich aan haar leven van voor dit moment kon vastklampen als ze die maar stevig genoeg vasthield.

‘Naar Faerie, waar je een koningin zult zijn.’ De stem van de vrouw klonk dreigend, terwijl ze eigenlijk vleiend had moeten klinken. ‘Heb je er nooit van gedroomd dat iemand je zou komen vertellen dat je geen mensenkind bent, maar dat je uit magie bestaat? Heb je er nooit over gedroomd weg te worden gehaald bij je zielige leventje voor een leven vol grootsheid?’

Ren kon dat niet ontkennen en knikte. Tranen brandden achter in haar keel. Dát was wat ze verkeerd had gedaan. Dát was de verdorvenheid in haar hart die was blootgelegd. ‘Ik zal het niet meer doen,’ fluisterde ze.

‘Wat?’ vroeg de man.

‘Als ik beloof nooit meer zoiets te wensen, mag ik dan hier blijven?’ Rens stem beefde. ‘Alstublieft?’

De vrouw sloeg Ren zo hard in het gezicht dat het als een donderslag klonk.

Haar wang deed zeer en hoewel er tranen in haar ogen prikten, was ze te geschokt en boos om die te laten stromen. Nog nooit had iemand haar geslagen.

‘Jij bent Suren,’ sprak de man, ‘en wij hebben jou gemaakt. Wij zijn jouw vader en moeder. Ik ben heer Jarel en zij is vrouwe Nore. Onze metgezellin is Bogdana, de stormfee. Nu je je échte naam weet, zal ik je je échte gezicht laten zien.’

Heer Jarel stak zijn hand naar haar uit en maakte een scheurende beweging.

Op dat moment werd haar monsterachtige ik in de spiegel boven haar ladekast weerspiegeld. Haar bleke teint had plaatsgemaakt voor een lichtblauwe huid in de kleur van aderen die vlak onder het oppervlak lagen. Toen ze haar lippen van elkaar liet wijken, zag ze vlijmscherpe tanden. Alleen haar grote ogen hadden dezelfde mosgroene kleur, en ze staarde zichzelf vol afschuw aan.

‘Mijn naam is niet Suren,’ wilde ze zeggen. ‘Dit is een list. Dat

ben ik niet.' Maar zelfs toen ze die woorden dacht, hoorde ze hoe erg Suren op haar eigen naam leek. Su-ren. Ren. De afkorting van een kind.

Wisselkind.

'Sta op,' zei het dreigende, enorme wezen met nagels zo lang als messen. Bogdana. 'Jij hoort hier niet thuis.'

Ren luisterde naar de geluiden van het huis, het zoemen van de radiator, het verre krassen van de nagels van hun hond over de vloer terwijl hij zich rusteloos bewoog, door dromen rende. Ze probeerde elk geluid in haar geheugen te prenten. Met een blik die troebel was geworden door haar tranen probeerde ze alle details van haar kamer in zich op te nemen, van de titels van de boeken op haar planken tot aan de glazige ogen van haar poppen.

Ze aaide stiekem een laatste keer over het synthetische vachtje van haar vos en schoof hem dieper onder de dekens. Daar zou hij veilig zijn. Bevend liet ze zich uit het bed glijden.

'Alstublieft,' zei ze opnieuw.

Er verscheen een wrede glimlach om de mond van heer Jarel. 'De stervelingen willen jou niet langer.'

Ren schudde haar hoofd, want dat kon niet waar zijn. Haar vader en moeder hielden van haar. Haar moeder sneed de korstjes van haar boterhammen en kustte haar op het puntje van haar neus om haar te laten giechelen. Haar vader ging gezellig samen met haar op de bank zitten om naar films te kijken en droeg haar naar bed als ze halverwege in slaap viel. Ze wist dat ze van haar hielden en toch rakelde de zekerheid waarmee heer Jarel sprak haar angst op.

'Als ze toegeven dat ze willen dat je bij hen blijft,' sprak vrouwe Nore, voor het eerst met zachte stem, 'dan mag je blijven.'

Ren liep de gang op, haar hart bonkte in haar keel, en ze haastte zich naar de slaapkamer van haar ouders alsof ze wakker was geschrokken uit een enge droom. Het geluid van haar schuifelen-

de voeten en onregelmatige ademhaling wekte hen. Haar vader ging rechtop zitten, schrok, en stak een beschermende arm uit voor haar moeder, die naar Ren keek en gilde.

‘Wees niet bang.’ Ze ging naast het bed staan en pakte het dekbed beet met haar kleine handen. ‘Ik ben het, Ren. Ze hebben iets met me gedaan.’

‘Maak dat je wegkomt, monster!’ beet haar vader haar toe.

Hij klonk zodanig angstaanjagend dat Ren achteruitdeinsde tot ze tegen de ladekast botste. Ze had hem nooit eerder zo horen schreeuwen en zeker niet tegen haar.

Tranen biggelden over haar wangen. ‘Ik ben het!’ herhaalde ze. Haar stem brak. ‘Jullie dochter. Jullie houden van me.’

De kamer zag er precies hetzelfde uit als altijd. Lichtbeige wanden. Hun bed met het bruine hondenhaar op het witte dekbed. Er lag een handdoek naast de wasmand, alsof iemand die ernaartoe had gegooid en zijn doel had gemist. De geur van het fornuis hing in de lucht samen met een vleugje petroleum van een of andere crème die was gebruikt om make-up te verwijderen. Maar het was een verwrongen versie, alsof ze door de spiegel was gestapt en in een nachtmerrierealiteit terecht was gekomen waarin al die dingen verschrikkelijk waren geworden.

Beneden blafte de hond een wanhopig alarm.

‘Waar wachten jullie op? Haal dat ding hier weg,’ zei haar vader op barse toon, terwijl hij naar vrouwe Nore en heer Jarel keek alsof hij iets anders, iemand anders zag, menselijke autoriteitsfiguren.

Rens zusje kwam door de gang aangelopen. Ze wreef in haar ogen, duidelijk wakker geworden door het gegil en alle commotie.

Rebecca zou haar toch zeker helpen? Rebecca zorgde ervoor dat niemand haar op school pestte, nam haar mee naar de kermis, ook al mocht verder niemand zijn of haar kleine zusje meebrengen. Maar bij de aanblik van Ren sprong Rebecca met een geschokt

kreetje op het bed en sloeg haar armen om haar moeder heen.

‘Rebecca,’ fluisterde Ren, maar haar zus verborg haar gezicht tegen het nachthemd van hun moeder.

‘Mam,’ smeekte Ren met verstikte stem, maar haar moeder wilde haar niet aankijken. Rens schouders schokten door het snikken.

‘Dit is onze dochter!’ Haar vader hield Rebecca dicht tegen zich aan, alsof Ren had geprobeerd hem te misleiden.

Rebecca, die net als zij was geadopteerd, die net zoveel van hen zou moeten zijn als Ren.

Ren kroop naar het bed toe, huilde zo erg dat ze nauwelijks iets kon uitbrengen. *Laat me alsjeblieft blijven. Ik zal lief zijn. Het spijt, spijt, spijt me van wat ik ook heb gedaan, maar jullie kunnen me niet door hen laten meenemen. Mama. Mama. Mama, ik hou van je, toe, mama.*

Haar vader probeerde haar met zijn voet naar achteren te duwen, drukte die tegen haar hals. Ze stak toch haar hand naar hem uit, terwijl haar smeekbede in gekrijs overging.

Toen haar kleine vingers zijn kuit aanraakten, schopte hij haar tegen de schouder, waardoor ze op de vloer belandde. Ze kroop meteen terug, huilend en biddend, jammerend van ellende.

‘Genoeg,’ sprak Bogdana met ruwe stem. Ze trok Ren met een ruk tegen zich aan, liet een van haar lange nagels met iets van tederheid langs Rens wang glijden. ‘Kom, meisje. Ik zal je dragen.’

‘Nee,’ protesteerde Ren, en ze greep de lakens beet. ‘Nee. Nee. Nee.’

‘Het geeft geen pas dat deze mensen jou, een van ons, met geweld hebben aangeraakt,’ merkte heer Jarel op.

Vrouw Nore was het met hem eens. ‘De onze om te pijnigen, dat is nooit aan hen.’

‘Moeten ze sterven voor dat vergrijp?’ vroeg heer Jarel.

Het werd stil in de kamer, op het snikken van Ren na.

‘Moeten we ze doden, Suren?’ vroeg hij opnieuw, luider. ‘Moeten we hun huisdier binnenlaten en het beest betoveren zodat hij hun strot doorbijt?’

Op dat moment maakte Rens huilen plaats voor verbijstering en verontwaardiging. ‘Nee!’ riep ze. Voor haar gevoel was ze alle controle over zichzelf kwijt.

‘Luister dan goed en stop met dat gejammer,’ droeg heer Jarel haar op. ‘Je gaat uit vrije wil met ons mee of ik zal iedereen op dat bed afmaken. Eerst het kind, daarna de anderen.’

Rebecca maakte een bang geluidje. Rens menselijke ouders hielden haar met nieuw afgrijzen in de gaten.

‘Ik ga wel mee,’ zei Ren uiteindelijk, met een snik in haar stem die ze niet kon onderdrukken. ‘Omdat niemand van me houdt, ga ik.’

De stormfeeks tilde haar op en weg waren ze.

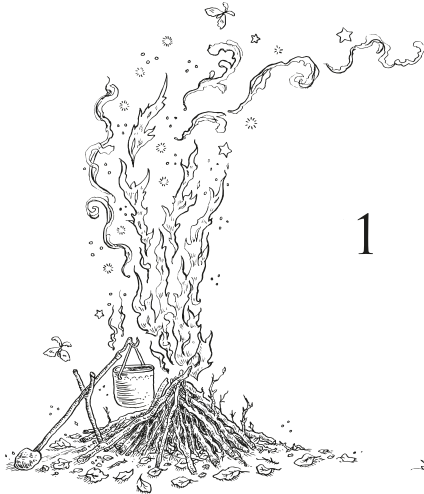

Ren werd twee jaar later ontdekt in de flitsende lampen van een patrouillewagen terwijl ze langs de snelweg liep. De zolen van haar schoenen waren versleten alsof ze er eindeloos op had gedanst, haar kleren waren stijf geworden door zeezout en haar wangen en polsen zaten onder de littekens.

Toen de agent haar vroeg wat er was gebeurd, kon of wilde ze geen antwoord geven. Ze grauwde naar iedereen die te dicht bij haar in de buurt kwam, verborg zich onder het campingbed dat in de kamer stond waar ze heen was gebracht en weigerde een naam of adres te geven van waar ze had gewoond aan de vrouw die ze naar haar toe brachten.

Hun glimlachjes deden zeer. Alles deed zeer.

Toen ze met hun rug naar haar toe gingen staan, glipte ze weg.

1

De stand van de maan maakt me duidelijk dat het half elf is als mijn nietzus via de achterdeur naar buiten komt. Ze zit in het tweede jaar van haar studie aan de universiteit en houdt er vreemde uren op na. Terwijl ik vanuit de schaduw toekijk zet ze een lege kom op de bovenste tree van de trap van het verzakte ruwhouten terras. Ze schenkt er melk in uit een pak, morst er een beetje van. Ze zit op haar hurken en kijkt met een frons naar de boomgrens.

Een onmogelijk moment lang voelt het alsof ze naar me kijkt.

Ik trek me terug, verder de duisternis in.

De geur van dennennaalden hangt zwaar in de lucht en vermengt zich met de aroma's van bladschimmel en het mos dat ik tussen mijn blote tenen plet. De bries brengt de stank mee van het plakkerige, rottende en suikerachtige bezinsel dat nog aan de flessen kleeft in de recyclebakken, het ranzige iets onder in de verder lege vuilnisbak en de kunstmatige zoetheid van het parfum dat mijn nietzus draagt.

Ik hou haar gretig in de gaten.

Bex laat de melk staan voor een buurtkat, maar ik doe graag alsof ze die voor mij neerzet: haar verloren zus.

Ze staat daar een paar minuten terwijl motten boven haar hoofd dansen en de muggen zoemen. Pas als ze weer naar binnen is gegaan, sluip ik naar het huis toe waar ik door het raam naar binnen tuur en mijn nietmoeder voor de tv zie zitten breien. Waar ik mijn nietvader in de ontbijthoek zie zitten met zijn lap-top om mailtjes te beantwoorden. Hij legt kort een hand voor zijn ogen, alsof hij moe is.

Aan het Hof der Tandens werd ik gestraft als ik de mensen die me hadden opgevoed 'vader' en 'moeder' noemde. 'Mensen zijn beesten,' zei heer Jarel dan. Die vermaning ging gepaard met een adembenemend harde klap. 'Smerige beesten. Je deelt geen bloed met hen.'

Ik leerde mezelf aan ze 'nietmoeder' en 'nietvader' te noemen in de hoop me zo de woede van heer Jarel niet op de hals te halen. Het is een gewoonte geworden om me eraan te herinneren wat ze voor me waren en wat ze nooit meer zullen zijn. Om me eraan te herinneren dat er geen enkele plek is waar ik thuishoor, dat er niemand is bij wie ik hoor.

De haartjes in mijn nek gaan overeind staan. Als ik omkijk, zie ik een uil op een hoge tak, die met zijn kop draait om me te kunnen observeren. Nee, dat is geen uil.

Ik raap een stuk steen op en smijt dat naar het wezen toe.

Het verandert grotendeels in een gnoom en stijgt met een kries op, al klappend met gevederde vleugels. Hij cirkelt twee keer boven me en wiekt dan in de richting van de maan.

De plaatselijke leden van het Volk zijn niet mijn vrienden, daar heb ik voor gezorgd.

Nog een reden waarom ik niemand ben en nergens thuishoor.

Ik onderdruk de verleiding om nog langer bij de achtertuin te blijven waar ik ooit heb gespeeld en ga behoedzaam op blote voeten via de donkere schaduwen van een schemerrijk bos op pad naar een meidoorn die aan de rand van het plaatsje staat. Bij de ingang naar de begraafplaats blijf ik staan.

De takken van de enorme meidoorn buigen door vanwege de witte lentebloesem en hij torent uit boven de zerken en andere grafstenen. Wanhopige buurtbewoners, vooral tieners, komen hier om wensen aan die takken te knopen.

Ik heb als kind de verhalen gehoord. De boom wordt de Duivelsboom genoemd. Als je drie keer terugkomt en drie wensen doet, zou de duivel aan je moeten verschijnen. Hij zou je wens inwilligen in ruil voor wat hij van jou wil.

Maar het is geen duivel. Nu ik tussen het Volk heb geleefd, weet ik dat het wezen dat die afspraken aangaat een *glaistig* is, een Faerie met geitenhoeven en een voorliefde voor mensenbloed.

Ik klim in een kom van takken en wacht. Bloemblaadjes dwarrelen om me heen bij het wiegen van de ledematen van de boom. Ik leun met mijn wang tegen de ruwe bast, luister naar het ruisen van de bladeren. De graven die de meidoorn omringen zijn meer dan honderd jaar oud. Deze dunne zerken zijn verweerd en zo bleek als botten. Niemand komt er nog op bezoek, waardoor dit een perfecte plek is voor wanhopige personen die niet willen worden opgemerkt.

Er knipogen een paar sterren naar me tussen het bloemendak door. Aan het Hof der Tandens was er een nisse die kaarten van de hemel maakte, op zoek naar de gunstigste data voor martelen, moord en verraad.

Ik staar omhoog, maar welk raadsel ook schuilgaat tussen de sterren, ik kan het niet ontwaren. Mijn opleiding in Faerie was slecht, mijn menselijke opleiding onregelmatig.

De glaistig arriveert kort na middernacht. Haar komst wordt aangekondigd door hoefgetrappel. Ze is gekleed in een lange bordeauxrode jas tot op de knie, bedoeld om haar geitenhoeven te benadrukken. Haar bastbruine haar zit in een strakke vlecht.

Naast haar vliegt een elfje met een sprinkhaangroene huid en bijpassende vleugels. Het is maar iets groter dan een kolibrie en zoemt rusteloos door de lucht.

De glaistig keert zich naar de gevleugelde Faerie toe. ‘De prins van Elfhame? Wat interessant, om leden van het koningshuis zo dichtbij te hebben...’

Mijn hart slaat een keer dof bij het horen van het woord ‘prins’. ‘Verwend, zo wordt er gezegd,’ piept het elfje. ‘En wild. Veel te onverantwoordelijk voor de troon.’

Dat klinkt niet als de jongen die ik kende, maar in de vier jaar die zijn verstreken sinds ik hem voor het laatst heb gezien zal hij zijn ingewijd in alle geneugten van het opperhof en kennis hebben gemaakt met een overdaad aan elke voorstelbare ontaarde geneugte. Hielenlikkers en kruiperige hovelingen zullen zo venijnig om zijn aandacht vechten dat ik tegenwoordig niet eens dicht genoeg bij hem in de buurt zou mogen komen om de zoom van zijn mantel te kussen.

Het elfje vertrekt, schiet omhoog en verdwijnt uit het zicht. Gelukkig slalomt ze niet tussen de takken door van de boom waar ik in zit. Ik maak het me gemakkelijk en kijk toe.

Die nacht komen er drie mensen met hun wensen. Met een van hen, een jonge man met blond haar, heb ik in groep vier gezeten, het jaar voor ik werd meegenomen. Met bevende vingers bindt hij zijn reepje papier met een stukje touw aan de tak. De tweede is een oudere vrouw met kromme rug. Ze blijft de tranen bij haar ogen wegvegen en haar briefje zit vol vlekjes tegen de tijd dat ze het met een sluitstrip van een vuilniszak bevestigt. De derde is

een breedgeschouderde man met sproetjes, die een honkbalpetje zodanig laag op zijn hoofd draagt dat het grootste deel van zijn gezicht niet zichtbaar is.

Dit is het derde bezoekje van de man met de sproetjes, en als hij bij de boom is aangekomen, verlaat de glaistig de schaduw. De man kreunt van angst. Hij had niet verwacht dat dit echt zou zijn. Dat verwachten ze nooit. Ze zetten zichzelf te kijk met hun reacties, hun doodsangst, de geluiden die ze maken.

De glaistig laat hem haar vertellen wat hij wil, ook al heeft hij dat al drie keer op een briefje geschreven. Volgens mij neemt ze niet eens de moeite om de wensen te lezen.

Ík doe dat wel. Deze man heeft geld nodig vanwege een of andere slechte zakelijke deal. Als hij dat niet krijgt, raakt hij zijn huis kwijt en dan gaat zijn vrouw bij hem weg. Dit fluistert hij tegen de glaistig, terwijl hij zijn trouwring om zijn vinger ronddraait. In ruil daarvoor vertelt ze hem haar voorwaarden: zeven maanden en zeven dagen lang moet hij haar elke avond een blokje vers mensenvlees brengen. Hij mag dat uit zichzelf snijden of uit een ander, wat hij liever heeft.

Hij gaat er gretig mee akkoord, wanhopig, dwaas, en laat haar een betoverd reepje leer om zijn pols binden.

‘Dit is gemaakt van mijn eigen huid,’ deelt ze hem mee. ‘Hierdoor kan ik je vinden, ook als jij je voor mij probeert te verbergen. Geen enkel mes gemaakt door een sterveling kan het kapot snijden en kom je je belofte niet na, dan gaat het strakker en strakker zitten tot het door de aderen van je arm heen snijdt.’

Voor het eerst zie ik paniek op zijn gezicht, het soort paniek dat hij al die tijd al had moeten voelen. Te laat, en ergens is hij zich daarvan bewust, maar een tel later onderdrukt hij die wetenschap.

Sommige dingen lijken te erg om waar te zijn. Weldra leert

hij misschien dat het ergste wat hij zich kan voorstellen pas het begin is van wat zij bereid zijn hem aan te doen. Ik herinner me dat besef en hoop dat ik hem dat kan besparen.

Dan draagt de glaistig de man op bladeren te verzamelen. Elk blad zal worden vervangen door een gloednieuw briefje van twintig. Hij heeft drie dagen de tijd om het geld uit te geven voor het verdwijnt.

In het briefje dat hij aan de boom had bevestigd had hij geschreven dat hij veertigduizend dollar nodig had. Dat zijn tweeë-duizend blaadjes. De man haast zich om er genoeg van te verzamelen, zoekt wanhopig op de netjes bijgehouden begraafplaats. Hij vindt er een aantal bij de boomgrens langs de rand ervan en rukt er handenvol van de paar bomen met laaghangende takken. Terwijl ik naar wat hij bij elkaar brengt staar, moet ik opeens denken aan dat spelletje dat ze op de kermis hebben, waar je het aantal jelly beans in een pot moet raden.

Ik was niet goed in dat spelletje en ik ben bang dat hij daar ook niet goed in zal zijn.

De glaistig wuift verveeld met haar hand en de blaadjes veranderen in geld. Daarna is de man druk bezig de biljetten in zijn zakken te proppen. Hij rent de paar achterna die door de wind worden meegevoerd naar de weg.

De glaistig lijkt dit vermakelijk te vinden, maar ze is wijs genoeg om niet te lachen in zijn bijzijn. Het is beter dat hij niet doorheeft hoe erg ze hem te pakken heeft genomen. Ze verdwijnt de nacht in, gebruikt haar magie om zich te verhullen.

Als de man zijn zakken heeft gevuld, duwt hij nog meer biljetten onder zijn overhemd, waar ze zich bij zijn maag verzamelen tot ze een kunstmatig buikje vormen.

Ik laat me stilletjes uit de boom zakken terwijl hij de begraafplaats verlaat. Ik volg hem een paar straten, tot ik mijn kans